

ved kun at vedtage en midlertidig Ordning i anden Retning vilde præjudicere de Forhandlinger, der for Tiden føres mellem Regjeringen og det andet Thing paa et Omraade, der bestemt falder ind under § 1. Hvad § 2 angaar, da er den kun en Gjentagelse af de ifølge Forordningen af 15de September 1832 gjældende Regler. Uviddelsen bestaar kun i Ord, idet man her har fastsat, at der skal være en Forhandling mellem Indenrigsministeren og Justitsministeren, Noget, som ikke findes i den nævnte Forordning, hvor man lægger det i Rentekammerets Haand at gjøre Forslag til Kongen om Ordningen af det Anliggende, der omhandles i § 2. Denne Forordning er nu gjældende Ret og er flere Gange blevet anvendt, saa at altsaa § 2 er overflødig. Der bliver imidlertid lagt en særlig Betydning derved, at § 3 er kommen til. Der siges jo i § 2, at naar det er særdeles betydelige Udgifter, hvorom der er Tale, skal der ske en Fordeling; men da disse Udgifter jo ifølge § 3 ikke maa falde paa Kommunen med et større aarligt Beløb end 50 Dre pr. Individ, faar § 2 paa den Maade en særlig Begrændsning, som gjør, at den mulig sjelden vil komme til Anvendelse. Jeg maa, efter hvad jeg hidtil har udtalt, finde den fuldstændig overflødig. Hvad § 3 angaar, giver den jo for visse Udgifters Bedkommende Anvisning paa, at Statskassen skal bære Udgiften, som efter den nuværende Ordning ikke paahviler den. Det har i denne Samling ved flere Forslag vist sig, at hvor man har ment ikke paa anden Maade at kunne tilvejebringe Midler til visse Udgifter, har man foreslaaet at gaa til Statskassen. Jeg har modsat mig dette paa andre Punkter og vil ogsaa gjøre det her, og jeg haaber, at det høie Thing vil godkende den Opfattelse, at man ikke saaledes kan paalægge Statskassen ulimiterede Udgifter, som hidtil have paahvilet Kommunen. Jeg kan derfor paa ingen Maade anse det foreliggende Forslag for egnet til at støttes, og jeg fraraader Thinget at støtte det, idet jeg for mit Bedkommende kun kan udtale, at jeg under ingen Omstændigheder kan give det min Understøttelse.

Ordføreren (Jensen): Jeg har allerede tilladt mig at udtale, at jeg ikke forstaa, hvorledes det kan siges, at dette Forslag paa nogen Maade foregriber de Forhandlinger, som i dette Dieblit finde Sted mellem den høitærede Indenrigsminister og det andet Thing. Forslaget er jo netop filltet som noget Midlertidigt, der Intetfombest foregriber, og naar den høitærede Minister har henvist til, at de væsentligste af de paagjældende Udgifter ere Gjenstand for en Forhandling i det andet Thing, fremkaldt ved Fattigloven, saa er der dog derved at bemærke, at Delinkventudgifter, som jo høre til de væsentligste af de her omhandlede, ikke ere Gjenstand for nogen

Forhandling der. Dernæst veed den høitærede Minister vistnok fuldkomment sikkert, at den Bet, som han i Fattigloven har foreslaaet at gaa med Hensyn til visse Udgifter, vil vise sig aldeles upraktikabel, navnlig i dette Thing, hvor Spørgsmaalet derom har været underkastet en saa udførlig Forhandling — jeg sigter navnlig til Udgifterne i Anledning af fysikalske Syge — og hvor det har mødt saa bestemt Modstand at fordele disse Udgifter mellem Kjøbstad og Land, saa jeg antager rigtignok, at der ikke vil komme noget ud af de vedkommende Bestemmelser i Fattigloven. De andre Udgifter, hvorom der i denne Forbindelse er Tale i Fattigloven, ere jo kun mindre. Jeg har angivet Grunden til, at man har ment, at naar de Beløb, der skulle udredes af Kjøbstaden, overskride en vis Sum, burde det Overflødige udredes af Statskassen; det er, fordi det fra saa mange Sider er erkjendt, at flere af disse Udgifter i Virkeligheden ere Statsudgifter, og dette gjælder først og fremmest med Hensyn til Delinkventudgifterne. Efter de statistiske Oplysninger vil der aldrig blive Spørgsmaal om Anvendelsen af § 3; men skulde der i et enkelt Tilfælde og for et enkelt lille Beløb blive Anvendelse for den, forekommer det mig virkelig, at Udgiften er af den Natur, at det meget godt kunde tilstedes at lade Statskassen udrede den. Jeg skal ikke forlænge Forhandlingerne, men blot henstille til Thinget, om det dog ikke vilde lade Sagen gaa videre.

Indenrigsministeren (Tobiesen): Jeg skal med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Vedtagelsen af Vædringsforslaget, navnlig dets § 1, vilde præjudicere Stillingen med Hensyn til de i Fattiglovsforslagets Kapitel 6 omtalte Udgifter, bemærke, at der vilde jo dog ikke for Indenrigsministeren være nogen Grund til at slutte sig til en forandret Fordeling af de Kjøbstadernes paahvilende Udgifter, naar det ikke var en efter Indenrigsministerens Formening bedre Fordeling. Naar jeg altsaa sluttede mig dertil som ganske midlertidig, vilde jeg anerkjende den nye Fordelingsmaade for en Forbedring og vilde altsaa sjæffes i min Stilling til det andet Thing, hvor jeg bestemt har holdt paa, at Fordelingen efter Kap. 6 bør vedtages. Jeg er overbevist om Rigtigheden af, at de Udgifter, der ere fælles for Kjøbstad og Land, under en eller anden betryggende Form ogsaa bør fordeles mellem Kjøbstad og Land. Jeg vil ikke opgive at faae dette ført igjennem, saavidt det staaer til mig, og jeg vil ikke ved at støtte et Forslag, der gaar ud paa en anden Ordning, præjudicere den Stilling, som af mig er indtagen. Derfor maatte jeg meget ønske, at man ikke nu vil vedtage dette lille Forslag, som efter min Mening tillige i § 3 lider af den overordentlig væsentlige Mangel, at man vil paalægge Statskassen Noget, som man kalder Stats-